

CHLĚB Z NEBE

J 6,22-59

Pán Ježíš odešel se svými učedníky na horu, aby tam byl s nimi a také sám se svým nebeským Otcem. Ale zástup se hrnul za nimi.

Marek 6,34 Když pak Ježíš vystoupil, uviděl veliký zástup lidí a byl naplněn soucitem k nim, protože byli jako ovce, které nemají pastýře. Tehdy je začal učit mnoha věcem.

A potom udělal něco velikého - protože zástup byl hladový a bylo to daleko od obydlených míst, Ježíš vzal pět chlebů a dvě ryby, které si s sebou vzal jeden chlapec a nasýtil všechny, kdo na tom místě byli. Lidé, když to viděli, chtěli se ho zmocnit a udělat z Něj krále. Ale Ježíš od nich odešel.

Ježíš udělal velké věci, lidé viděli, co dělá, „jak žije“ a začali projevovat zájem. Ale 6. kapitola Jana pokračuje a nevyhnutelně směřuje až k 60. verši a následujícím, kdy mnoho lidí od Ježíše znechuceně odešlo.

Proč lidé odešli? Co zapříčinilo, že to došlo tak daleko? Tou příčinou bylo **zvěstované Slovo**. Je trendem v dnešních církvích nerozzlobit lidi, nedopustit, aby se cítili nepříjemně, neříkat jim o hříchu a o spasení z milosti. Je lepší udělat pro lidi nějaký zábavný a odlehčený program, do toho říci pár slov o Bohu, aby to nebylo nekřesťanské, ale to stačí.

Co dělal Ježíš, když ho následoval veliký zástup? Zvěstoval jim evangelium. Jasně a nekompromisní. Pojďme společně tento text přečíst. Jan 6,22-59

Mějme na paměti cíl Janova evangelia - **věřit, že Ježíš je Syn Boží a ve víře v Něj mít život věčný**. *Jan 20,31 Ale tyto (znamení, zázraky a také Jeho slova) jsou zapsány, abyste uvěřili, že Ježíš je Kristus, Syn Boží, a abyste, když budete věřit, měli život v jeho jménu.*

DISKUSE na téma: Rozzlobit nebo nerozzlobit druhé evangeliem?

Proberme si text verš po verši:

Jan 6:22-24 Druhého dne uviděl zástup, který zůstal za mořem, že tam nebyla jiná loďka než ta jedna, na kterou nastoupili jeho učedníci, a že Ježíš nevešel se svými učedníky na loď, ale jeho učedníci odpluli sami. (Od Tiberiady však připluly jiné loďky blízko k tomu místu, kde jedli chléb, když Pán vzdal díky.) Když tedy zástup spatřil, že tam není Ježíš ani jeho učedníci, nastoupili i oni do lodí a přijeli do Kafarnaum, kde hledali Ježíše.

Zástup zjistil, že Ježíš tam není - všichni věděli, že učedníci měli jenom jednu loď na té večer bez Ježíše odpluli.

Přijeli další lidé na loďkách a vzali s sebou tento ohromný zástup a jeli do Kafarnaum, kde hledali Ježíše. Učedníci odjeli a Ježíš jim zmizel. Nedokázali si jistě vysvětlit, co se mohlo stát, jak se dostal pryč. Možná si mysleli, že odešel pěšky a tak se rozhodli, že ho předběhnou po vodě. Tak jeli do Kafarnaum.

25 A když ho za mořem našli, řekli mu: "Rabbi, kdy jsi sem přišel?"

Když našli Ježíše, neřekli tady je náš král. Řekli mu Rabbi - učiteli. (Nalezli ho nejspíš **v synagoze**, v židovské škole, jak ukazuje 59 verš. V synagoze, kterou jen tak na okraj nechal postavit římský setník (Lk 7,5).

Proč ho tento zástup hledal? **Měli s ním politické ambice**. Chtěli ho udělat loutkou ve svých rukou. To je král, který vyžene Římány. To je král, který je bude sytit. Ale nacházejí ho v synagoze, při výkladu Božího Slova, jsou překvapeni a kladou mu otázku, jak jsi se sem dostal? Kdy jsi přišel?

V dalších verších Ježíš odpovídá na tuto jejich otázku.

26-27 Ježíš jim odpověděl: "Amen, amen, říkám vám: Hledáte mě ne proto, že jste viděli znamení, ale že jste jedli z těch chlebů a byli jste nasyceni. Pracujte ne pro pokrm, který

hyne, ale pro ten pokrm, který zůstává k věčnému životu, který vám dá Syn člověka. Na něho totiž položil Bůh Otec svou pečeti."

To první, co Pán dělá je, že odhaluje jejich motivy. Bylo vám dobře, proto mě hledáte. Ničím se nelišili od jejich otců, na které se začnou za chvíli odvolávat. Když vyšli z Egypta - a připomeňme si, že byly velikonoce, tak při první příležitosti začali vzpomínat na to, jak se měli v Egyptě dobře - na co mysleli? Na **hrnce plné masa**. Na to, jak se najedli.

Jídlo, kterým se chcete nasytit je něco velmi pomíjivého. Je správné pracovat a usilovně se namáhat - a každá práce je namáhavá. Ale Bůh si váží usilovné práce a zve nás k tomu, abychom usilovně pracovali. Ovšem Ježíš tady židům ukazuje ještě na jinou věc - **usilujte o věčný život**. Usilovně hledejte a pracujte pro pokrm, který najdete jenom u Syna. Jenom v NĚM můžete najít pokrm k věčnému životu, jenom u NĚJ je skutečné poznání Boha. Ježíš odpovídá na jejich nevěru.

28 Řekli mu tedy: "Co máme dělat, abychom konali Boží skutky?"

Ovšem oni **nechtějí slyšet**. Ježíš jim říkal: hledejte věčný život, který je v Synu, ale oni říkají, co máme dělat? Co se bude Bohu líbit?

29 Ježíš jim odpověděl: "Toto je ten Boží skutek - abyste věřili v toho, kterého on poslal."

Ježíš odpovídá na jejich druhou otázku - Co máme dělat, abychom dělali dílo Boží?

Tito lidé, stejně jako mnozí další dnes, chtějí nalézt spasení v děláni nějakých správných úkonů, v tom, že budou dělat věci správně, tak jak se to Bohu líbí.

Ale na prvním místě nám Ježíš neříká, co máme dělat, ale že **máme věřit**. Jestliže chceme dělat skutky Boží, musíme začít tím, že budeme důvěřovat Ježíši. Skutek Boží začíná na Golgotě na kříži - tam Ježíš, Boží Syn zvolal, je dokonáno. Ovšem taková odpověď jen těžko dokáže uspokojit člověka, který si potřebuje něčím zasloužit své spasení.

30 Řekli mu tedy: "Jaké však uděláš znamení, abychom je viděli a uvěřili ti? Co děláš?"

Kde je nadšení zástupu ze začátku kapitoly? Kde je jejich uchvácení Ježíšem - tím, jak je nasýtil a potom ho chtěli udělat králem? Co se stalo?

Ježíš odkryl jejich motivy. Řekl jim, že za ním šli jenom kvůli tomu, že se najedli. A oni s tímto závěrem svou otázkou souhlasí. A dodávají další, dle jejich soudu závažný argument.

31 Naši otcové jedli manu na poušti, jak je napsáno: Dal jim jíst chléb z nebe."

Odvolávají se na vlastní historii a na Bibli. Ale jejich pohled je úplně podřízen jejich tradici. Používají tento příběh jako argument pro to, aby dokázali, že Bůh je na jejich straně a možná také chtějí donutit Ježíše, který den předtím nasýtil velký zástup, aby zopakoval toto nasycení. Naši otcové jedli, tak co uděláš ty - budeme my také jíst? Odvolávání na Bibli k potvrzení vlastních pohledů je časté.

32-33 Ježíš jim tedy řekl: "Amen, amen, říkám vám: Ne Mojžíš vám dal chléb z nebe, ale můj Otec vám dává ten pravý chléb z nebe. Neboť Boží chléb je ten, který sestupuje z nebe a dává život světu."

Ježíš zdůrazňuje svou odpověď dvojitým amen. Je to pravda, tak to je - amen - to je definitivní výrok. Proti tomu není odvolání.

Vidíme, jak jejich myšlení bylo pozemské - Mojžíš jim dal chléb. Ale Ježíš směřuje jejich pohled výš - Bůh je ten zdroj. Jak přemýšlíme my, moji milí? Vidíme věci kolem sebe jako **Boží dar** nebo jako naši zásluhu či v lepším případě něco, co máme od druhých?

34 Řekli mu tedy: "Pane, dávej nám ten chléb vždycky."

Že by nakonec projeví duchovní zájem? Soudě podle následujícího verše nebylo to tak. Chtěli znovu jenom **naplnit svá břicha**.

DISKUSE na téma: Je dobře mít dostatek, či nadbytek?

35-36 Ježíš jim však řekl: "Já jsem ten chléb života. Kdo přichází ke mně, nebude nikdy hladovět, a kdo věří ve mne, nebude nikdy žíznit. Ale řekl jsem vám, že jste mě i viděli, a nevěříte."

Ježíš znovu trpělivě ukazuje na sebe jako na toho, kdo je **skutečný chléb**. Ježíš je hoden naší důvěry, protože je dokonalým naplněním našeho duchovního hladu. Kdo k Němu přijde, nebude nikdy hladovět. Ježíš dokonale naplňuje naši duchovní žízeň - už jsme to viděli ve čtvrté kapitole, v rozhovoru Ježíše se samařskou ženou u studny v Sichemu.

ALE - ačkoliv ho viděli a slyšeli Boží slovo, ačkoliv viděli veliké věci a prokazatelné známky Jeho mesiášství - NEVĚŘILI! A Ježíš jim vysvětluje, proč to tak je.

37 Všechno, co mi dává Otec, přijde ke mně; a toho, kdo ke mně přichází, jistě nevyženu ven.

Pán přijímá každého, kdo k Němu přijde. Lidé mohou přijít ke Kristu. Je čas milosti. A na tomto místě čteme veliké zaslíbení, zaslíbení, které si musíme vrýt do paměti. Kdo ke mně přijde, toho **nevyženu ven**. Koho Pán přijal, komu byla vtisknuta pečeť zaslíbeného Ducha Svatého, toho Pán NIKDY nevyžene. Můžeme a musíme mít jistotu, že jsme v Pánově ruce. On je věrný.

38-40 Sestoupil jsem totiž z nebe, ne abych konal svou vůli, ale vůli Toho, který mě poslal. A toto je vůle Otce, který mě poslal - abych nic z toho, co mi dal, neztratil, ale vzkřísil to v poslední den. Neboť toto je vůle Toho, který mě poslal - aby každý, kdo vidí Syna a věří v něho, měl věčný život. A já ho vzkřísím v poslední den."

Nezajímá se o své vlastní plány, ale o Otcovy plány. Ti, kdo k Němu přijdou, budou spaseni. Každý, **kdo v Něho věří, bude vzkříšen** v poslední den. Konečná stanice tohoto vlaku je věčný život. Proč ho tedy odmítli? Nevěra si vždycky najde nějaké důvody.

41-42 Židé na něho tedy reptali, že řekl: "Já jsem ten chléb, který sestoupil z nebe," a říkali: "Není snad toto Ježíš, syn Josefův, jehož otce i matku známe? Jak tedy může říkat: 'Sestoupil jsem z nebe'?"

Vždyť je to Josefův syn, **známe ho i jeho rodiče**. Co nám to tu povídá. Jak může říkat takové věci. Učedníci ve světlé chvílce říkali - kdo to jen je, že dělá takové věci, ale tito nevěřící byli plní pýchy a světské moudrosti. My víme, kdo to je. Vždyť my ho známe.

43-44 Ježíš jim na to odpověděl: "Nereptejte mezi sebou. Nikdo nemůže přijít ke mně, jedině když ho přitáhne můj Otec, který mě poslal; a já ho vzkřísím v poslední den."

Často to tak cítíme a říkáme, že jsme odevzdali sami sebe Bohu - a to i přesto, že my jsme byli obžalovaní a spoutaní jako vězni. Ve skutečnosti, On nás povolal a my jsme přišli. Porozumění této Boží iniciativě ve spasení nám může dát mnohem větší jistotu při tom, když s lidmi mluvíme o evangeliu. Toto poznání, že **Bůh přitahuje lidi k sobě**, nás může vést k očekávání, že uvidíme ty, kdo byli Otcem přitaheni k Synu.

45-46 V Prorocích je napsáno: A budou všichni vyučeni od Boha. Proto každý, kdo slyšel od Otce a naučil se, přichází ke mně. Ne že by někdo viděl Otce, jedině ten, který je od Boha, ten viděl Otce.

Ježíš tu cituje část verše z proroka Izajáše, aby řekl, že věřit v Krista a žít s ním není **nic složitého**. Není k tomu potřeba žádného guru, učitele, manažera nebo kněze, který by nám říkal, co máme dělat. Kdo věří, přijal Ducha Svatého a ten mu odhaluje všechno o Bohu, protože svědčí o Kristu.

47-48 Amen, amen, říkám vám: Kdo věří ve mne, má věčný život. Já jsem ten chléb života.

Potřetí v této kapitole Ježíš potvrzuje svá slova dvojitém amen. A vysvětluje tu svou ilustraci jedení chleba k věčnému životu. **On je ten chleba. Kdo v Něj věří, Má život věčný**. Nezemře jako otcové židů na poušti.

49-51 Vaši otcové jedli na poušti manu, a zemřeli. Toto je ten chléb sestupující z nebe, aby ten, kdo z něho jí, nezemřel. Já jsem ten živý chléb, který sestoupil z nebe. Bude-li někdo jíst ten chléb, bude žít na věky. A chléb, který já dám, je mé tělo, které dám za život světa."

Mana představovala chléb sestupující z nebe. Byla stínem toho, co mělo přijít - Krista. On je **pravý chléb, který sestoupil z nebe**. Vzal na sebe lidské tělo, abychom mohli žít, aby ho dal jaké výkupné za svět.

52 Židé se tedy hádali mezi sebou a říkali: "Jak nám tenhle může dát jíst své tělo?"

Je to **kanibal**? Co to po nás chce? Židé to nechápali. Vidíme tu rozdíl mezi vírou a nevěrou. Jak můžeme jíst Jeho tělo. Petr na jiném místě pochopil a vyznává:

Jan 6,68 „A Šimon Petr mu odpověděl: "Pane, ke komu půjdeme? Ty máš slova věčného života.“ Ježíš židům říká, že získat věčný život od něj znamená jít za Ním tak doopravdy, jako se doopravdy jí chleba. A že od hladu nepomůže dívat se na chleba, přemýšlet o chlebu, poslouchat vyprávění o chlebu, ale jen a jen chleba jíst. Stejně tak je třeba **jít za Ježíšem** a nejen o něm slyšet.

53-54 Ježíš jim řekl: "Amen, amen, říkám vám: Nebudete-li jíst tělo Syna člověka a pít jeho krev, nemáte v sobě život. Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má věčný život a já ho vzkřísím v poslední den.

Není jiná cesta. Ježíš počtvrté potvrzuje svá slova dvojím amen - jenom On je cestou, jedinou cestou. Není jiná. Ale kdo přijde, toho Ježíš nevyžene a co víc - dá mu věčný život a vzkřísí ho v poslední den.

Vedle jedinečnosti, kterou tu Ježíš ukazuje a která je dnes velmi nepopulární, dává Ježíš také nádherná zaslíbení - **kdo věří ve mně, MÁ život věčný** a Ježíš ho vzkřísí.

DISKUSE na téma: Věčný život skrze pouhou víru v Krista.

55-57 Neboť mé tělo je opravdu pokrm a má krev je opravdu nápoj. Kdo jí mé tělo a pije mou krev, zůstává ve mně a já v něm. Jako mě poslal ten živý Otec a já žiji skrze Otce, tak ten, kdo jí mne, bude žít skrze mne.

Kdo jí a pije - kdo, věří v Krista, je s Ním spojen, sjednocen. **Kristus přebývá ve věřících**. Jako je Syn sjednocen s Otcem, takže plní Otcovu vůli, stejně je věřící sjednocen s Kristem a plní jeho slovo. Tam, kde Kristus přebývá ve věřících, tam kde jsou opravdoví věřící, tam je touha následovat Ježíše.

58 Toto je ten chléb, který sestoupil z nebe. Ne jako vaši otcové jedli manu, a zemřeli. Kdo jí tento chléb, bude žít na věky."

Ježíš pro nás obětoval nebo také získal nebeský chléb života. Víra v Ježíše, to není nějaká ochutnávka, ani přehlídka vybraných jídel, ale je to hostina, jídlo.

Jediné co nám pomůže - když budeme jíst. **Kdo jí tento chléb, nebude hladovět navěky!**

59 Toto řekl v synagoze, když učil v Kafarnaum.

Chtěl bych, abychom si zapamatovali tři důležité věci z této kapitoly:

1. Otec přitáhne ke Kristu ty, které chce a koho přivede, ten může mít jistotu věčného života. Máš osobní vztah s Kristem a posloucháš ho podle Jeho Slova? Buď si jistý, že **tvůj úděl je věčný život!**

2. Naproti tomu **nevěra si vždycky najde sebeospravedlnění**. Hledá důvody proč nevěřit. Vyhledává pochybnosti a neváhá používat Boží Slovo.

3. **Jez Krista!** Žij s ním! Věř v Něj! Hledej ho! Pátrej po Něk! Jak začít? Jdi do Jeho Slova. Naslouchej slovům života. Jeho slova jsou chlebem pro věčný život.

Amen